

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης.*

Έρευνες στην Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

3^ο Σεμινάριο

I**Σαλπικτήριος Πρόλογος**

Έφθασαν λίγες μόνο μέρες για να βρή ο Ελληνικός Μύθος της Ευρώπης που διεκτραγώδησα στο προηγούμενο κείμενό μου την απόλυτη επαλήθευσή του, ωσεί σπευδόντων των δυστήνων Ευρωπαίων να στιγματίσουν την αυτοκαταδίκη τους! Συνήλθαν επί ώρες, ώδιναν άφατα, και ποίος ο τόκος του πάθους των; Πολυσυμμιγές τέρας τεχνητότητας! Ο

Μινώταυρος εν Λαβυρίνθω! Το Ευρωπαϊκόν αρχέτυπον.

Δεν θα δει το φώς της πραγματικότητας. Ο Μινώταυρος είναι καταδικασμένος από την Μοίρα να μείνει εντός του Λαβυρίνθου, μέχρις ότου τον σκοτώσει ο κραταιός και όμορφος νεαρός Ήρωας του παγκαλλούς Λόγου του Όντος, ο Αθηναίος Θησέας.

II**ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ...**

«Πού λοιπόν οφείλεται το ότι παραμένουμε Βάρβαροι;»

Friedrich Schiller, *Για την Αισθητική Παιδεία του Ανθρώπου*, 8^η Επιστολή

«Λοιπόν ο άνθρωπος μπορεί να εναντιωθεί στον εαυτό του με διττό τρόπο: είτε ως άγριος [πρωτόγονος], όταν τα αισθήματά του κυριαρχούν πάνω στις αρχές του, είτε ως βάρβαρος, όταν οι αρχές του καταστρέφουν τα αισθήματά του. Ο άγριος περιφρονεί την τέχνη και αναγνωρίζει τη φύση σαν τον δεσποτικό κύριό του. Ο βάρβαρος περιγελά τη φύση και την καταφρονεί, αλλά συχνά συμπεριφέρεται ως δούλος των αισθήσεών του με πιο ποταπό τρόπο από τον άγριο. Ο πολιτισμένος άνθρωπος κάνει τη φύση φίλη του και τιμά τη φιλία της, ενώ μόνον χαλιναγωγεί το καπρίτσιο της».

op. cit., 4^η Επιστολή

«Έτσι το Πνεύμα της [νεώτερης] Εποχής φανερώνεται να ταλαντεύεται μεταξύ διαστροφής και αγριότητας [πρωτογονισμού], μεταξύ του αφύσικου και του απλώς φυσικού, μεταξύ δεισιδαιμονίας και ηθικής απιστίας, και συχνά δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ισορροπία κακών που του θέτει όρια».

Op.cit., 5^η Επιστολή

«Αλλά αν καταβάλουμε κάποια σοβαρή προσοχή στον χαρακτήρα των καιρών μας, θα εκπλαγούμε με την αντιπαράθεση μεταξύ της παρούσας και της προγενέστερης μορφής ανθρωπότητας, ειδικά εκείνη της Ελλάδας. Έχουμε δίκαιο να οικειοποιούμαστε τη διάκριση της κουλτούρας και της εκλέπτυνσης, όταν αντιπαρατεθούμε προς μια καθαρά φυσική κατάσταση κοινωνίας, αλλά όχι αν συγκρίνουμε τους εαυτούς μας με την Ελληνική φύση. Γιατί η τελευταία συνεδυάζετο με όλες τις αξιέραστες κομψότητες της τέχνης και με όλη την επιβλητικότητα της σοφίας, χωρίς εντούτοις, όπως σε εμάς, να πέφτει θύμα σε αυτές τις επιδράσεις. Οι Έλληνες μας ντροπιάζουν, όχι μόνο με την απλότητά τους που είναι ξένη προς την εποχή μας· είναι ταυτόχρονα

οι αντίζηλοί μας, και μάλιστα συχνά τα αρχέτυπά μας, σε αυτά ακριβώς τα σημεία υπεροχής στα οποία αναζητούμε ανακούφιση όταν θλιβόμαστε για τον αφύσικο χαρακτήρα των ηθών μας. Βλέπουμε αυτόν τον περιφανή λαό να ενώνει συγχρόνως πληρότητα μορφής και πληρότητα ουσίας, εν ταυτώ φιλοσοφούντα και δημιουργούντα, αμφότερα τρυφερό και ενεργητικό, συνενώνοντας μια νεανική φαντασία με την ανδρότητα του λόγου σε μια ένδοξη ανθρωπότητα».

Op.cit., 6^η Επιστολή

«...συμφωνείς μαζί μου σε αυτό, ότι ο άνθρωπος μπορεί να αποκλίνει από τον προορισμό του με δυο αντίθετους δρόμους, ότι η εποχή μας όντως κινείται σε αυτούς τους δυο σφαλερούς δρόμους, και ότι έχει καταστεί το θύμα από τη μια πλευρά της σκληράδας, από την άλλη της εξάντλησης και της διαστροφής. Είναι το Κάλλος που πρέπει να την φέρει πίσω από αυτήν τη διπλή απομάκρυνση. Αλλά πώς μπορεί η καλλιέργεια των καλών τεχνών να θεραπεύσει ταυτοχρόνως αυτά τα ενάντια ελαττώματα και να συνενώσει στον εαυτό της δυο αντιφατικές ποιότητες; Δύναται να δέσει τη φύση στον Άγριο και να την απελευθερώσει στον Βάρβαρο;».

Op. cit., 10^η Επιστολή

...ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ!

«Θα είχα χαθεί το δίχως άλλο, αν με τη δύναμη των μπράτσων μου, δεν πιανόμουν από τα μαλλιά μου, εγώ και το αλόγό μου, που έσφιγγα δυνατά

ανάμεσα στα γόνατά μου».

R.E. Raspe, *Οι περιπέτειες του βαρόνου Μυνχάουζεν*, IV

III

ΑΛΛΟ ΔΕ ΕΚΤΡΩΜΑ ΙΔΕΣΘΑΙ, ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ!

«...του πλείονα δαπανώντος και τα ολιγώτερα έχοντος κράτους της Ευρώπης [...] Διότι δυστυχώς παρ' ημίν τα συμφέροντα των κυβερνώντων είναι εκ διαμέτρου αντίθετα προς τα συμφέροντα του έθνους και του Ελληνισμού».

E. Ροΐδης, *Ασμοδαίος*, 2.5.1876

«Ανάθεμα να έχετε αι κυβερνήσεις της Ελλάδος πάσαι, αίτινες κατεστήσατε το ηρωϊκόν Έθνος των Ελλήνων να χλευάζεται και να παραφρονήται υπό πάντων! Ανάθεμα εις σας όλους, οίτινες ωπλίσατε τους Έλληνας ανέκαθεν με τα πάθη και τους κατεστήσατε

ανισχύρους απέναντι του εχθρού και αναξίους της προπατορικής των δόξης! Ανάθεμα και τρις ανάθεμα εις σας τους σπαταλώντας και κλέπτοντας τα δημόσια, και αφίσαντας το Έθνος άνευ στρατού και στόλου, άοπλον και απαράσκευον εις πάσαν κρίσιμον περίστασιν. [...] Σήμερον η εθνική σημαία είναι το σάββανον του Ιερού Αγώνος και η σάλπιγξ του πολέμου ο νεκρώσιμος αυτού κώδων!».

Σοφοκλής Καρύδης, *Φως*, 2.6.1876

«...Νεανίας ζητών σήμερον να κατακτήση γυναίκα δια της απειλής ότι μη εισακουόμενος θέλει φονευθή ήθελε φανή εις την κυρίαν ταύτην επίσης γελοίος, όσον εις την Ευρώπην έθνος, το οποίον προς πλήρωσιν των πόθων του αντί να αντιτάξη στρατόν και στρατηγόν κατά του εχθρού ήθελεν εκθέσει βαρέλιον πυρίτιδος και επ' αυτού τας γυναίκας και τα τέκνα του εκτείνοντα ικέτιδας χείρας προς τους θεατάς.... [Αυτήν την αρχήν την επιβεβαιώνει το πάθημα και η ταπείνωση της Γαλλίας κατά τον ΓαλλοΠρωσικό Πόλεμο του 1870]. Η καρδιά του Γαμβέττα αντέταξε αισθήματα, [...] ικεσίας προς την Ευρώπην, ενθουσιασμόν και χάρτινα υποδήματα εις τον εγκέφαλον του Βίσμαρκ».

Ε. Ροΐδης, *Ασμοδαίος*, 23.5.1876

«Εις το ψειροπάζαρον της εξωτερικής πολιτικής μας δύνασθε να εύρητε ως κεκονισμένα έπιπλα ή ως θολερούς καθρέπτας ων απηλείφθη ο υδράργυρος, την μεγάλην ιδέαν, την συμμαχίαν των λαών της Ανατολής, την ελληνοτουρκικην συμμαχίαν, την απραξίαν της Ελλάδος, την πολιτικήν της ενεργείας, τον τακτικόν πόλεμον, τας επαναστάσεις, την αφοσίωσιν εις την Αγγλίαν, τον σύνδεσμον μετά μόνης της Γαλλίας, την απεμπόλησιν εις την Ρωσίαν, τον πόλεμον κατά του πανσλαβισμού,

εν γένει όλες τας ιδέας συγκεχυμένας εις χάος αδιάκριτον και ακατανόμαστον».

Βλάσης Γαβριηλίδης – Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, *Ραμπαγιάς*,

15.10.1878

IV

NEMESIS

Κεχηνότες οι αδαείς, εμβρόντητοι οι απλούστεροι, καγχάζοντες οι αληθείς γνώστες παρακολουθούμε την ευλογημένη κατάληξη των αμαρτωλών προδιαγραφών της Ευρώπης και του ΝεοΕλληνικού Κράτους.

Η πρώτη, η κακοδαίμων «ιστορική» ανωμαλία της Ευρώπης, συνεστάθη με το Προπατορικό Άγος – την σατανική αποτομή του Υποκειμένου από τον Κόσμο του Όντος. Το δεύτερον, αηδές υποπόδιον παρακολούθημα εκείνης, ιδρύθηκε ως Μίμημα του Υποκειμένου: απίθανον των απιθάνων νοσηρόν εφεύρημα, και Εκτομίας και Πίθηκος. Φανταστείτε με απεχθή απείρωση του μορφοποιημένου νου σας, ένα ευνουχισμένο κνώδαλο: και έχετε το ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο.

Ο θεμελιώδης Ευνούχος είναι το Υποκείμενο ως Μη-Ον που θέλει να υπάρξει. Το Υποκείμενο που θεμελιώνεται αθεμελίωτα εκτός του

Κόσμου, στο Μη-Ον, είναι ο Μέγας Βάρβαρος. Η βούληση του Μη-Οντος να υπάρξει απογεννά αφύσικα δι' αποβολής ένα έκτρωμα: το έκτρωμα της Τεχνητότητας, το εγγενώς Άσχημο. Βαρβαρισμός, Τεχνητότητα, μεταφυσική Ασχήμια πάνε μαζί, είναι το ίδιο πράγμα ορώμενο από διάφορες απόψεις. Το Βαρβαρικό δεν είναι το άγριο και πρωτόγονο. Αυτό είναι φυσικό και έχει την άγρια ομορφιά του. Η μεταφυσική ασχήμια του Βαρβαρικού συνίσταται στο ότι θέλει και επιχειρεί να είναι αυτό που δεν είναι. Οντολογική ασχήμια είναι η διαστρόφη του φαινόμενου από αποκάλυψη σε απάτη. Και αυτή η διαστρόφη κάνει την Ευρώπη ένα ψευδομόρφωμα πολιτισμού. Η Ευρώπη είναι ένα Ψευδομόρφωμα Ελληνισμού. Θυμηθείτε την θεωρία μου περί του ανικανοποίητου Τευτονικού Έρωτα προς το Κλασσικό.

Το Ψευδομόρφωμα είναι μια διαβολική μαγεία. Καταρρέει όταν προφερθεί ο λόγος της αληθείας και αποκαλυφθεί η απάτη του φαίνεσθαι που καλύπτει το Μη-Ον. Μεταξύ Μη-Οντος και Όντος δεν υφίσταται διαμεσολάβηση ή γέφυρα ή συνδυασμός. Η απόλυτη αντίφαση δεν είναι εναντίωση. Η απόσταση δεν είναι σχετική και η αντίθεση δεν αίρεται μεταξύ μη-όντος και όντος. Τελείως άλλο είναι η ενδοκοσμική εναντιότητα μεταξύ ύλης και μορφής, απείρου και πέρατος, ρίζας και άνθους, σκότους και φωτός, χθονιότητας και ολυμπιότητας. Το Μη-Ον δεν είναι το Κοσμικό Σκότος - τούτο είναι δυναμερό, έμβλημα ακατάσχετης ενέργειας. Το Υποκείμενο-εν-μη-Όντι δεν είναι το ανθρώπινο άτομο, δεν είναι η ψυχή του, δεν είναι το Εγώ-εν-τω-Κόσμω. Δεν είναι καν το λεγόμενο χριστιανικό «πρόσωπο» - μια ανοησία αυτή υπαρξιστικού πιθηκισμού. Το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο είναι αυθεντικό ψευδομόρφωμα. Η αντίφαση της ύπαρξής του είναι προ-φανής. Εκ-πίπτει από την (αν)ουσία του.

Ζούμε τη σήψη του Ευρωπαϊκού Ψευδοπολιτιστικού Μορφώματος, του «Πολιτισμού» της Ευρωπαϊκής Βαρβαρότητας. Η σήψη είναι

πραγματική, δεν είναι μαγικοφανταστική όπως η Ευρωπαϊκή Κουλτούρα. Το Υποκείμενο του Μη-Όντος απορροφάται από το Ον, χωνεύεται από τον Κόσμο: η Ευρώπη γίνεται λίπασμα για την κοσμική ιστορία του Όντος. Αυτή είναι στην πραγματικότητα η παρακμή του Ευρωπαϊκού Αντι-Πνεύματος, η Σήψη της Ευρώπης.

Η σήψη εκβράζει σαν ακαθαρσία στην επιφάνεια όλα τα τερατώδη του Ευρωπαϊκού φαινομένου. Αποκαλύπτεται το σκύβαλο. Να η καταγέλαστη, απλοϊκή μεθοδικότητα της Ευρώπης. Να η σατανική, εξοργιστική βουλησιαρχία της. Να η αηδιαστική ομοιομορφία της μαζικοποίησής της. Να η μαγική τεχνητότητα του οργανωτικού «ορθολογισμού» της. Ιδού και η εμετική (αν)αποτελεσματικότητα της αρχής της του συμβιβασμού – όπως το διέγνωσε ο Schiller, το μόνο όριο και όρο και κανόνα που ξέρει ή επιδέχεται είναι η ισορροπία αντίθετων κακών. Η «τάξη» της είναι πάντα, ωμά ή ύπουλα κατ' ανάγκην περιστάσεων, τάξη του τρόμου. Ο πρόστυχος Κανόνας της τακτικισμός αποφυγής μειζόνων κακών. Τίποτα το Υψηλό δεν καθαίρει την αφύσικη αθλιότητα της ύπαρξής της. Το Ιδεώδες είναι γι' αυτήν το πολύ Όραμα Εσχατολογικό, μια Ουτοπία Σωτηρίας. Κι αυτό ακόμη το επικαλείται δακρυρροούσα ή το καταγελά υπερεκτιμώντας το, κατά το προς πόδα συμφέρον της.

Η σήψη αναδεικνύει την Ευρωπαϊκή τερατογένεση. Η κρίση την βγάζει στη φόρα. Το Έκτρομα της Ασχήμιας, απεχθής γέννα του Υποκειμένου, φέρεται σε ανικανοποίητο Έρωτα προς το Ελληνικό Κάλλος, καίγεται σαν Βορεινός Βρυκόλακας που βγήκε στον Ήλιο του Ελληνικού Φωτός.

Από το κοσμοϊστορικό θέαμα της Σήψης του Ευρωπαϊκού Ψευδομορφώματος στρέφουμε οι γνήσιοι Έλληνες Δημιουργοί το βλέμμα μας στον σφαδάζοντα Πίθηκο της Απώλειας – στο ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο.

Έλθετε και ίδετε πώς πανικόβλητος από την κατάρρευση του ινδάλματός του άσεμνα συστρέφεται γελοιωδώς ορχούμενος τον χορό του θανάτου του. Δέστε τα εκτρώματα πώς παρελαύνουν επισημοσεμνυόμενα στα γυαλιά των κυνικών τους αντικατοπτρισμών, Πολιτικοί Προδότες και κεντρικοί Εργαλειακοί παρατρεχάμενοι υπόδουλοι Κηφήνες της Ασημαντότητας με τους Δημοσιογραφικούς Σκύλους των Μέσων Μαζικής Προπαγάνδας. Και σχίστε το παραπέτασμα της ουτιδανείας αυτής της επάρατης συνοδοιπορείας και γνωρίστε τους υπόγειους βυσοδομούντες και χαλκεύοντες τα δεσμά μας. Μια επαίσχυντη δράκα οικονομικής ολιγαρχίας, την ηγεσία της Εκκλησίας και ολίγους κλειδοκράτορες του ΝεοΕλληνικού «πνευματικού» (υπο)κόσμου. Αυτή είναι όλη κιόλη η Ηγετική Αναξιοκρατία της Χώρας. Αυτοί είναι οι υπεύθυνοι της Εθνικής μας Ταπείνωσης. Αυτοί κρατούν φυλακισμένο τον Ελληνισμό.

Αυτό είναι όλο. Ένα εξουθενωμένο Φάσμα Ανικανότητας. Αυτή είναι η πραγματική ρίζα της απουσίας ανταγωνιστικότητας της χώρας.

Ο ολίγιστος αυτός Πίθηκος του Μάγου θα μας εξουσιάσει, τώρα όταν η ίδια η Μαγεία καταρρέει στον ήχο του Λόγου του Όντος, που ξανακούγεται από την Κλασσική περιωπή του, εγερτήριο και ανανεωτικός της ανθρωπότητας, γόνιμος μελλόντων μεγαλείων, αφού το Άνυσμα της Ιστορίας συντονίζεται εξαρχής ήδη προς το ανθρώπινο τέλος της τελειότητας;

Εμπρός για την απελευθέρωσή μας.

Τα δεσμά μας είναι πλέον όχι μόνον ανυπόφορα, αλλά και ανύπαρκτα – Τζιφρες του Πιθήκου σε Χαρτί της Σήψης των Αποβλήτων της Τεχνητότητας.

Ο Ηρακλής τρέπει τον Μεγασθενή Ποταμό του Ελληνισμού καταπάνω στην κόπρη του ΝεοΕλληνικού Αυγείου. Δεν ακούτε την βουή της Πλημμύρας; Άνωθεν ο Μέγας Πατήρ Θεών και Ανθρώπων εκορέσθη της ύβρεως των Ποταμών κατά των υιών του: δεν βλέπετε πώς αστράφτει και βροντά την Νέμεση; Το πυρ των πολυδαίδαλων κεραυνών του κατακαίει τους Επάρατους. Το άνομο Καθεστώς Κατοχής τρέμει συνθέμελα, κλονίζεται, συντριβεται, καταρρέει με δαιμονικό ορυμαγδό.

Καλώς να έλθει η θεία καταιγίδα της φυσικής μας αποκατάστασης στην περιωπή που αξίζουμε. Ευλογημένη η Επανάσταση της φύσης μας. Είμαστε έτοιμοι για τα Πεπρωμένα μας.

Κεκαθαρμένη η χώρα με νερό και φωτιά από τον βόρβορο του Κατοχικού Κατεστημένου της Φθοράς, σαν την Ιθάκη από τους Μνηστήρες, αναδύεται νέα Δήλος από τον Κατακλυσμό στον ευρυφάοντα Ουρανό. Ξαναφοράει η Πλάση το Αρχαϊκό χαμόγελο, και ο άνεμος της ελευθερίας φουσκώνει αίμα και νου σε ανδραγαθήματα αριστείας, στην υπόσταση των υπεσχημένων μεγεθών, στην δόξα της τετελεσμένης ακμής. Πνέει το Πνεύμα στην Καινούρια Αυγή του Φωτός που έρχεται.

V

Προσκλητήριο Συναγερισμός

Οι Έλληνες Δημιουργοί ψάχνουμε μέσα μας και βρίσκουμε τον εαυτό μας.

Άκολουθούμε την σοφή εντολή, την δική μας κατηγορική προστακτική:

«έδιζησάμην έμεωυτόν», Ηράκλειτος, B101DK

«γνώθι σαυτόν», το Δελφικό παράγγελμα.

Και αναζητούντες ανευρίσκομε τον πανανθρώπινο και παγ-κόσμιο, κοινό Λόγο (Ηράκλειτος) του Όντος – αυτή είναι η Πλατωνική «ανάμνηση».

Και τώρα, στην πτώση του ΝεοΕλληνισμού, θέλουμε τα δικά μας και αναφαίρετα, μέσα μας και στο σύστημά μας. Για να συνέλθουμε από την ταπεινότητα που μας κατεδίκασε το Κατεστημένο.

Για να τα ενεργήσουμε προαπαιτείται να πετάξουμε από πάνω μας όλα τα ξένα. Όλη την μίζερη κρούστα της αλλοτριότητας που μας έχει σκλαβώσει ασύγκριτα βαρύτερα από πάσες τις προνεοελληνικές δυναστεύσεις.

Χρειαζόμαστε μια καθολική Σεισάχθεια, όχι απλή ανακούφιση και μάλιστα προερχόμενη από την ίδια πηγή των βαρών μας.

Να ξεφορτωθούμε τα βάρη της αλλοτριότητας που μας εμποδίζουν να θριαμβεύσουμε τον εαυτό μας.

Κανόνας της δράσης μας εφεξής είναι αποκλειστικά ο ίδιος ο εαυτός μας, καθολικός και διαχρονικός ο Λόγος της τελειότητας του Όντος.

Η καθολική Σεισάχθεια είναι η αναγκαία και ικανή προϋπόθεση της ελευθερίας μας.

Πετάμε από πάνω μας το ανοικείο φορτίο των χρεών μας. Ανήκουν στο καθεστώς Κατοχής που μας τα φόρτωσε. Δεν τα αναγνωρίζουμε.

Πετάμε από πάνω μας το ανοικείο νόμισμα της απάτης και φτιάχνουμε το δικό μας με την κλασική μας αξιολόγηση. Το έχω εξηγήσει. Το Ευρώ της ηλιθιότητας ανήκει στο Καθεστώς κατοχής – δεν είναι δικό μας.

Πετάμε από πάνω μας το Ευρωπαϊκό Κράτος-Κηδεμών και Παιδονόμος. Ξεφορτωνόμαστε αιώνες Ευρωπαϊκής παιδαριώδους και αδιέξοδης πολιτικολογίας και νεωτερικής μεθοδολογίας. Έχουμε τις δικές μας θεωρίες και δομές που μας διευκολύνουν.

Πετάμε από πάνω μας την Ευρωπαϊκή Ψωροκώσταινα, το Ευρωπαϊστικό Ψωροεμείς μας. Ανήκει στους κακομοιριασμένους λιγούρηδες για Ευρωπαϊκή καταξίωση, τους ανέστιους και ανάξιους του Ελληνισμού, στο Κατεστημένο της θεληματικής δουλοπρέπειας.

Πετάμε από πάνω μας το Ευρωπαϊστικό γεωστρατηγικό δόγμα της ανοησίας. Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα με τον Άξονα του Ρήνου. Ανήκουμε στον γεωπολιτικό χώρο μας. Ξαναβρίσκουμε τους αδελφούς, τα ξαδέλφια, τους συγγενείς, τους φίλους και γείτονές μας. Και όλο τον Κόσμο με τον Κοινό Λόγο του Όντος.

Και πάνω από όλα πετάμε από πάνω μας τον ιδεολογικό και πολιτισμικό Ευρωπαϊσμό. Ο Ελληνισμός έχει τόση σχέση με το Ευρωπαϊκό, όση το Ον με το Μη-Ον που έχει ερωτευτεί το πνεύμα του Όντος αλλά και το αποκρούει. Εμείς οι Κλασικοί γελάμε με την

Ευρώπη και τα καμώματά της, με τα Till Eulenspiegel's Lustige Taten. Το Ελληνικό Πνεύμα δεν έχει τίποτε να κάνει με το Ευρωπαϊκό Υποκείμενο. Αυτοί πασχίζουν, με μια σωτηριώδη υποκρισία περί εσχάτων, να κατακτήσουν την στιγμή που συνεχώς τους ξεφεύγει. Εμείς, με την βεβαιότητα της τετελεσμένης τελειότητας, θριαμβεύουμε στην πραγματικότητα και αιωνιότητα της ουσίας, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Αυτοί με την βούληση του μη-όντος. Εμείς με την γνώση του όντος.

Αυτοί στον α-ιδή και α-ειδή Άδη του ανεκπλήρωτου. Εμείς στον Κόσμο της Ιδέας και Μορφής του Είναι.

Τι το ένα προς το άλλο;

VI

Στο Σεμινάριο

Στην τρίτη μας συνάντηση εφέτος, την Πέμπτη 29 Νοεμβρίου, θα ακολουθήσω και πάλι τον τριμερή ρυθμό που αποδείχτηκε από-τελεσματικός και απο-δεικτικός.

Εν αρχή θα γελοιοποιήσω τα καμώματα στον ανατολίτικο Καραγκιόζ-μπερντέ της Δύσης, στα πάθη της εκπνέουσας Ευρώπης. Συνευρίσκονται Υποκείμενα Μη-Όντα, διαφορετικά ενώ είναι τα ίδια, όλα

εδραιωμένα ανίδρυτα στο κενό του Μη-Όντος αλλά ταυτόχρονα διαφυλάσσοντα αναγκαστικά και αβούλητα την ιδιαίτερη έκαστο τροπικότητα της ουτοπίας του, αμαρτία αποκοπής των σπερματικών πόρων της δύναμης του όντος πολλαπλασιασθείσα ανούσια σε συναγωνισμό ανοησίας και τερατογένεση τεχνητότητας – καθ’ όλα διάφορα λόγω τεχνητότητας (και πώς θα συμπέσει τεχνητότητα με τεχνητότητα ει μη δια προσκαίρου και ανεδαφικής τεχνητότητας;) και εν ταυτώ ταυτά κατά το Μη-Όν στον πυρήνα της ύπαρξής τους (Sartre), σκιαμαχούντα άχρι θανάτου για τον Πύργο του Μη-Όντος και την ηγεσία της μηδενιζομένης Ευρώπης, αποκαμωμένης υπέρ των νέων οντολογικών συσχετισμών του ιστορικού γίγνεσθαι.

Εννοώ τον κλαυσίγελο των τελευταίων Ευρωπαϊκών Συνάξεων στο χερίστο του χειρίστου: την πολιτική Ευρώπη! Γιατί αν ο Ευρωπαϊκός Πολιτισμός είναι η Τραγωδία του Υποκειμένου, η Ευρωπαϊκή Πολιτική ήταν διαχρονικά ο άθλιος Εχθρός του Ανθρώπου.

Μετά τη διαπόμπευση των Ευρωπαϊκών πραγμάτων, θα αποπτύσουμε επίσης μαζί τον βόρβορο του Καθεστώτος Κατοχής της Χώρας μας. Τα διπλά Εξαμβλώματα (πιθηκισμούς τερατογενέσεων) συλλήβδην, Κυβερνητικούς Δοσίλογους, Μωρούς εστιακούς διεκπεραιωτές σιχαμένης δουλικότητας, οικονομικούς Ολιγάρχες, ταγόσχημους Εκκλησιαστικούς και Δολιοπνευματικούς Υποτακτικούς στην ασέλγεια που διαπράττεται κατά του Ελληνικού Λαού – δεν λέω κατά του Ελληνισμού, γιατί το Όν θα τους χωνέψει αυτούς. Η μόνη σκοπιμότητα της άθλιας ύπαρξής τους είναι να γίνουν λίπασμα των εξελίξεων στα χέρια του Ζώντος Όντος. Είναι οι ίδιοι στην ουσία, με διαφορετικά πρόσωπα, που έχουν καταδικάσει τη χώρα και την κοινωνία σε αφάνεια και ταπείνωση από την πρώτη στιγμή της ΝεοΕλληνικής Ελευθερίας και, αποφασιστικά, από την ολέθρια στιγμή της Δολοφονίας του Κυβερνήτη. Θα μας μιλήσουν οι Σατυρικοί του 19^{ου} αιώνα επ’ αυτού.

Στο δεύτερο μέρος θα συνεχίσουμε να συζητούμε δημιουργικά με τους σοβαρούς Ευρωπαίους. Επίκεντρο του διαλόγου μας αυτή τη φορά θα είναι ο **Friedrich Schiller**, ιδίως στα «*Γράμματα για την Αισθητική Παιδεία του Ανθρώπου*» (1795).

Τέλος, στο τρίτο και κύριο μέρος του Σεμιναρίου μας θα συνεχίσω τη διεξόδευση της Μεγάλης Αποκάλυψης του Είναι στην Κλασική Μεταφυσική. Να τα βήματα που έχουμε κάνει:

- 1) Το απόλυτο δεδομένο είναι το Είναι ως Κόσμος.
 - 2) Ο Κόσμος ως Ολότητα σύνθεσης αντιθέτων θέτει το ζήτημα της Αρχής.
 - 3) Η Αρχή αναλαμβάνει το Απόλυτο Είναι. Το Απόλυτο Δεδομένο του Κόσμου εμφανίζεται πλέον ως Αίνιγμα, ως Φαινόμενο.
 - 4) Η λύση του αινίγματος συνίσταται στη σχέση του κρύφιου προς το φανερό. Η σχέση αυτή διακαθαίρεται στη Μεταφυσική του Όντος.
 - 5) Τη λύση αυτή στηρίζει το υπαρξιακό βίωμα του Ελληνισμού, όπως το φανερώσαμε την προηγούμενη Πέμπτη.
- Συνοψίζοντας την μέχρι τώρα πορεία, θα προχωρήσουμε
- 6) στην ανάλυση της ουσίας της ύπαρξης, κινούμενοι έτσι από το Είναι στο Ον και από το Ον στην Ουσία.

Θέμα μας λοιπόν είναι:

*Η Ουσία του Είναι:
Μορφή του Όντος – Πέρασ και Άπειρο.*

VII

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.